ÓDA NA ŘECKOU VÁZU

Nevěsto ticha, nedotčená dosud,
schovanko času, v kterém zvolna plynem,
paměti hájů, jež nám dávný osud
sladčeji vyprávíš, než možno rýmem,
jaký to příběh zapsán je v tvém tvaru,
bohů či lidí, kam to vedeš nás?
K Tempé, anebo k bájné Arkádii?
Kdo jsou ti muži? Proč ten dívčí pláč?
Kdo koho stíhá? Kdo uniká zmaru?
Proč píšťal vzruch? Proč na bubínky bijí?

Sladké jsou tóny, které k uším znějí,
však sladší ty, jež vnímáme jen v duchu.
Píšťaly zvučte ještě důvěrněji
popěvkem duše, zpěvem beze zvuku.
Jinochu sličný, provždy píseň hrej si,
stejně jak list zde stromům neopadá.
Milenče, nezískáš své políbení
nikdy, ach nikdy — ale nezoufej si,
slast míjí tě, však provždy v okouzlení
setrváš u ní — věčně bude mladá.

Ó šťastné haluze, jež zahalí
pro věky listí, s jarem věčně žijí.
Ó šťastný hudče u své píšťaly,
vždy bezstarostný, s věčnou melodií.
Ó šťastná lásko, nad ně šťastnější!
Vždy vřelá, dlíš u svého pramene,
vždy dychtivá, ty z času nemáš strach!
Oč lepší nežli lidská vášeň jsi,
jež zanechává srdce ztrápené,
nahořklou pachuť, čelo v horečkách.

Kde knězi stojí oltář zelený,
kam zbožný zástup vedl toho dne
bučící jalůvku, jež věnčeny
má girlandami boky hedvábné?
Kde u moře anebo u řeky
či v horském svahu městečko se zvedá,
odkud se v spěchu vzdálil zbožný lid?
Ó městečko, zbudou ti na věky
ulice tiché, nikdo vědět nedá,
proč odešli, proč nepřijdou sem žít.

Attický tvare! Spanilosti gest
těch mužů a těch dívek na mramoru,
s větvovím hájů, s kvítím lesních cest.
Jak před věčností, sláb a beze vzdoru,
před tebou stojím, slova hledaje.
Kamenná pastorálo, v budoucnu,
až smrt mé celé pokolení vstřebá,
zas utěš člověka a řekni mu:
‚Krása je pravda, pravda krása je!‘
Toť vše, co víš, a co je vědět třeba.

in: Keats: Obrys krásy, přel. Hana Žantovská